

TOT S'ENVÀ

Recordo com la pluma subjectada pels meus dits es movia àgil sobre aquell tros de paper, on despullava la meva ànima de l'única forma que sé, escrivint. Quan vaig acabar, vaig deixar la indescriptible carta damunt la vella tauleta de nit, amb l'esperança que m'odiés una mica menys.

Miro per últim cop enrere, la veig plorar recolzada en el marc de la porta, les llàgrimes brollen dels seus cafè, i llisquen amb fúria per les seves pàlides galtes.

Si me'n vaig, penso, alguna part de mi es quedarà a casa, amb ella, amb els nens, alguna cosa en mi va desaparèixen a mesura que avanço, per quedar-se amb ells.

Giro el cap i mentres el vent em colpeja amb força la cara, intento avançar per la densa nau amb el petit maletí negre de cuir.

Un inquietant soroll espanta els meus tormentosos pensaments, mentre la meva curiositat busca amb els ulls l'origen d'aquest. La meva curiositat queda insatisfeta ja que no obtinc resposta.

Així que continuo caminan, em dirigeixo a la parada de tren, al meu voltan el terra ha desaparegut sota la gelada neu, les enormes serralades de cada muntanya estan completament cobertes per una enorme capa blanca.

Intento accelerar el pas, però em resulta molt complicat.

Només vint minuts després ja que estava a la parada. Veig de lluny fum, i començo a escoltar el soroll del tren, apreto els punys, estic preparat o almenys m'hi sento.

El tren s'atura just davan meu, fa dies que tinc el bitllet guardat dins la butxaca de la vella americana.

En aquell moment s'obren les portes, i la veig, llueix unes botes negres, uns ajustats texans blancs i una brusa combinada amb una americana del mateix color que les sabates. M'entretinc a mirar els seus cabells banyats amb els rajos de sol li cauen desordenats per les espatlles.

El cor se m'atura, després de tot el que em passat ara que la tinc davan, no em surten les paraules. Duran unes mil·lèsimes de segon me la quedo mirant, si la felicitat existeix ha de ser això. Aquesta sensació, la felicitat ha de ser alguna cosa així com ella.

Me li apropo lentament, al cap i a la fi, ara ja tenim tota la vida. Pujo al tren. I això vol dir que no hi ha volta enrere.

De sobte, mentren ganes de plorar, i no se ben bé per què. Ella es limita abraçarme, mentre ploro com un nen petit, sense parar d'abraçar-nos, com si tinguéssim com a objectiu unificar-nos. Li subjecto la cara amb les mans i la beso i ella em torna el petó i riu, com si no passes res. No em calia dir-li que tot sortiria bé, tampoc li podia assegurar, ni ella a mí. Només ens quedava viure, però viure la vida de veritat. En mirem als ulls i només llavors entenc que no m'he equivocat, és ella, ha de ser ella.

Mentrestant a quilometres d'aquí:

Pujo al dormitori, hi veig una carta sobre la tauleta, l'agafo dubitativa, mentre m'eixugo les llàgrimes l'obro. Em parla d'una altra dona, dels nens, de nosaltres. Les perles transparents que cauen dels meus repiquen contra el terra amb impotència. Amb la carta a la mà em dirigeixo a la llar de foc, i la llenço. M'assec a la vella butaca i trec un cigarret del paquet, l'ensenc, observo com, lentament, el fum s'esvaeix per tota l'habitació, i al mateix temps que el cigarret es consumeix l'amor que un día ens vam prometre.